

El dret a resar

Fa uns dies vaig llegir un article, no recordo on ni qui ho signava, (l'he buscat i no l'he trobat) en el que posava en entredit la necessitat, conveniència, oportunitat, legalitat, dret... (penso que entre tantes suposicions hauré encertat el sentit que volia donar l'autor/a al seu escrit) que les persones immigrades, algunes d'elles fa tants anys que conviuen amb nosaltres que ja tenen la nacionalitat espanyola, puguin construir, adequar, muntar els seus llocs de recolliment i oració.

L'autor/a de l'escrit feia el comentari de si els practicants de la religió catòlica tindrien les mateixes facilitats (?) per establir els seus llocs de culte als països d'on han vingut aquests convilatants de creença musulmana.

En aquesta mateixa plana, el juny del 2000 i el juny de 2001, vam parlar d'aquest tema. Aquells escrits van ser fets sense cap mena d'apassionament, només posant per davant la raó i una realitat irreversible.

Si tinc la sort que la persona en qüestió, i les que comparteixen la seva manera de pensar, llegeixin aquesta plana i vulguin llegir els escrits esmentats i no els troben, em plaurà moltíssim poder-los

hi passar.

Avui aquesta plana es plena d'incerteses. Els dubtes que se'm plantegen en l'apartat anterior, sobre un article publicat i els que se'm presenten quan vull parlar de l'agermanament entre Cassà de la Selva i Bräcke, ciutat sueca.

Recordo que, en certa ocasió: un escrit, debat en una reunió a l'Ajuntament, al GRAMC, en alguna taula rodona...?, es va escriure, o es va parlar, de la conveniència de l'agermanament de Cassà de la Selva amb...? i recordo que va sortir la idea d'un agermanament a tres bandes: era bo que Cassà de la Selva obrís canals de comunicació amb cultures "més" avançades, amb ciutats amb qüestions comunes o no, però del "nord", i era convenient que s'establissin contactes amb els pobles menys afavorits, que ens han lliurat els seus fills com a mà d'obra per a poder mantenir el nostre nivell econòmic. Que, donada la nostra situació, fins i tot podríem fer de pont entre aquells pobles rics del "nord" amb els pobles pobres del "sud". I es va comentar la facilitat que tindríem per contactar amb els del "sud" perquè avui compartim la nostra vila, la de tots, amb fills d'aquelles terres que ens

farien, molt gustosament, d'introductors als seus llocs d'origen.

L'any 1986, l'Ajuntament de Cassà de la Selva va ser present a l'Assemblea constituent de l'Associació del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament i a la Coordinadora d'Escoles d'Adults pro-Nicaragua, donant suport moral a les dues institucions a l'espera de poder-li donar el segell "solemne" d'adhesió i el compromís d'aportació econòmica en una sessió de Ple Municipal. Tot va quedar parat. Al fons, en aquelles propostes fetes per una part dels components de l'equip de govern no hi havia altra voluntat que la d'entrar a formar part activa d'aquesta "inquietud" pels països necessitats que anava creixent dia a dia.

El tipus d'agermanament que proposem va en aquesta mateixa línia, i més lluny, donat que avui podem saber on són, on viuen, com viuen els progenitors, germans i amics dels nostres companys de treball, dels nostres veïns vinguts d'altres continents.

Joan Maymí i Coloreu,
per l'A.L. del GRAMC